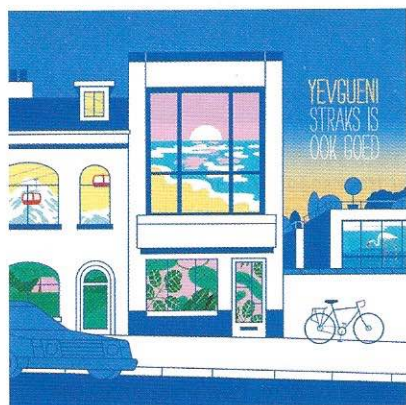

Johannes en Jakob Sigmond

Nieuw album Blaudzun

Dertien jaar na zijn debuutalbum, drie jaar na het slot van zijn 'Jupiter'-trilogie en twee jaar na de soundtrack 'Musik Ungeklärter Herkunft' is er een nieuw Blaudzun-album: 'Lonely City Exit Wounds'. Zoals altijd met de fraaie gitaarpartijen van zowel Blaudzun zelf als van zijn broer Jakob Sigmond. Veel akoestische gitaren, die mooi gedubbeld in de productie zitten, en ruimtelijke elektrische gitaarlijnen vormen het hart van de sound op dit wel heel geslaagde album boordevol uitstekende composities, waaronder de succesvolle single *Real Hero*, die hij schreef als ode aan de zieke en later overleden 4-jarige zoon van een vriend; miljoenen keren gestreamd inmiddels.

Het album is een bundel verhalen over een grote stad en de levenservaringen van de mensen die er wonen. Sommigen arriveren, velen verblijven en anderen vertrekken, ieder met een eigen achtergrond en verhaal. De twaalf songs laten zich beluisteren als een tijdsopname van een moment uit zo'n leven. "De songs op dit album hebben soms de schijn van opgewektheid, maar zijn in de kern angst-aanjagend. Pas nadat je dat ondergaat en meemaakt is er een kans dat je hun ware aard ontdekt en wellicht troost vindt. Dat hoop ik tenminste", aldus Johannes Sigmond, aka Blaudzun. (Erk Willemsen)

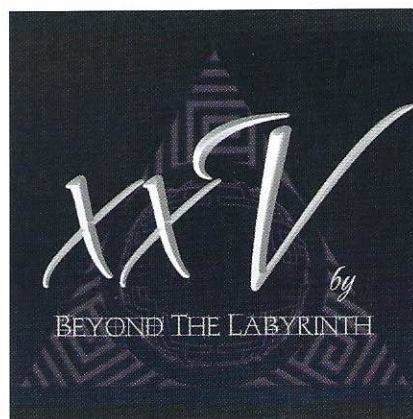
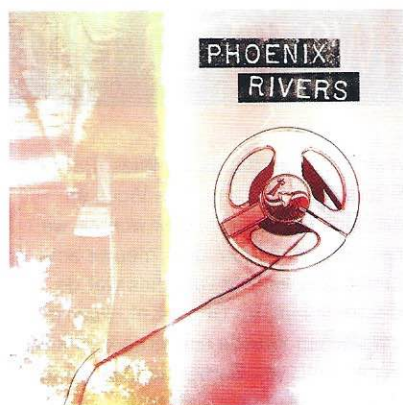

G YEVGUENI: VOLWASSEN POPPLAAT MET VEEL DIEPGANG

'Straks Is Ook Goed' is het zevende album van het Vlaamse Yevgueni en een goed voorbeeld van hoe de gitaar sfeerbepalend kan zijn zonder heel prominent te zijn. Soms valt de gitaar van Patrick Steenaerts plotseling bovenop de toetsen, waardoor de melodieën opeens breder getrokken worden, soms is er wat lichte U2-achtige galm op de achtergrond, andere keren dubbelt de akoestische de elektrische gitaar. Een volwassen popplaat die bescheiden klinkt, maar veel diepgang herbergt.

G PHOENIX RIVERS: Knappe Arrangementen

In eerste instantie lijkt de titelloze ep van het Leidse Phoenix Rivers het zoveelste rammelige, door americana beïnvloede indieplaatje, maar goed luisteren verraaft dat de arrangementen van de band verrassend goed in elkaar zitten. Vooral de interactie tussen de elektrische gitaar van Eric Coen Versteegh en de akoestische van frontman Olaf Caarls is interessant; in *Laughing At The Echoes* zit een unisono partij waarin het verschil nauwelijks hoorbaar is. *All The Greats* bevat daarnaast een mooie, lange gitaarsolo.

G JUBILEUMALBUM BEYOND THE LABYRINTH

Het Brusselse Beyond The Labyrinth bestaat vijftientwintig jaar, maar is de laatste jaren actiever dan ooit. Hun vijfde album 'XXV' staat bomvol symfonische rock met pakkende melodieën en meerstemmige zang. De slaggitaar van bandleider Geert Fieuw komt er in de mix soms wat bekaaid af omdat hij hard links gepand staat en de toetsen van Eddy Scheire vrij dominant zijn, maar dat past ergens wel bij de relaxte, positieve sfeer van 'XXV'. Zijn cleane tokkels zijn prachtig.